

LỤC BÁT HOÀI KHANH

Hoài Khanh

Cao Dao

xuất bản

1968

NHỚ NGUYỄN DU

*Bát tri tam bách dư niên hậu
Thiên hạ hà nhân khấp Tố Như
Nguyễn Du*

Cõi nào giọng khởi nguyên vang ?
Nhánh khô trời muện trôi tan mộng thâm
Súng còn vọng mãi trời câm
Rung rung mắt lệ nghìn tâm sự nào ?
Mộng đời nát ngọc chìm châu
Bến mê đã rợn mấy màu trầm luân!
Mười lăm năm bấy nhiêu lần
Bấy nhiêu rồi nhĩ hĩi trần gian kia
Ngược xuôi bao kẻ đi về
Tâm thân bé mọn bên lề tồn vong
Chuyện đời có có không không
Phù vân một áng bụi hồng xa xa
Cớ sao thiên hạ người ta
Vẫn chưa tròn một Quê-Nhà-Bao-Dung?
Sao chưa tỉnh giấc hãì hùng
Trong con trường mộng vô cùng thời gian?

PHƯƠNG TRỜI LƯU VIỄN

Biển mù mịt đó mưa đan
Tôi ngàn năm nhớ nào tàn mộng xưa
Vi vu màu gió đi mùa
Núi non đồng vọng cũng thừa xót thương
Đà nghe đất vỡ môi trường

Cõi miên viễn bổng vô cùng thanh âm
Bơ vơ chiều dựng chuông trầm
Sông dài trôi quanh hồi âm nẻo nào
Cuối trời nghe rụng vì sao
Đêm đi từng giọt sương vào hư vô
Là thôi những ý mong chờ
Sẽ còn luân lạc bên bờ suối xanh
Em còn mộng suốt hồn anh
Sẽ bay vào cõi cây cành héo khô
Sẽ đi một bóng xa mờ
Phương lưu viễn đó hẹn giờ phùng sinh

CÁT VÀ SÔNG

Trong đêm thâm với núi rừng
Gió ơi cát đã nã nùng cõi khô
Trong tôi ẩm lụi hồn chờ
Núi sông vắng lạnh cơ đồ thiên di
Một phương đã hiện từ bi
Lửa bình tịnh đốt sân si hận cuồng
Một phương đã rục suối nguồn
Vai mang xiềng xích vẫn thương bạo tàn
Nghe rền cát bỏng âm vang
Núi sông, sa mạc lan tràn năm châu
Bình minh đã hiện sắc màu
Á, Phi nguyên xóa u sầu nhân gian

BÀI VỠ LÒNG

Trong rừng và sự tử vong
Trên đồng và nỗi nhớ mong ruộng cày
Trên trời và nắng của cây
Trong lòng trống rỗng tháng ngày vô vi
Tôi trong cõi đó còn gì
Cây khô đá núi đất ghi giọt sương
Ngàn năm cát bụi vô thường
Sông kia bãi nợ đoạn trường riêng sao
Về trong cõi diệt sắc màu
Cây khô bình tịnh bóng nào âm dương
Người đi về giữa con đường
Xin cho tôi biết cội nguồn tôi đâu

TRONG GIỌT SƯƠNG TAN

Gió đi bóng nhỏ trường kỳ
Hoài khu phố lạ nhớ gì thanh niên
Sông kia dòng lạnh đôi miền
Tuổi tôi đã chín cỗi phiên nhân sinh
Em mang hồn mộng ngây tình
Đời lưu viễn đó thấy mình xa xôi
Nửa đêm sương ẩm mặt trời
Lòng không giới hạn đi hồi tương lai
Tóc em nửa đóa sao cài
Đã long lanh nổi lạc loài sương vây
Đã mòn mỏi cánh chim bay
Hồn thanh niên bỗng đêm ngày ngẩn ngơ
Và tôi hạt cát xa mờ
Một đêm nào bỗng tình cờ sương tan
Đi sông bến lạnh lên ngàn
Khóc thời xưa cũ đã tàn thanh âm
Ngùi nghe trái đất thì thầm
Nhỏ dòng máu lệ kiếp trầm luân sâu

BÓNG SƯƠNG

Ngày sương thành phố dâng mùa
Bóng thu chìm tịnh cảnh thừa khởi vàng
Tôi hoài trên bước lang thang
Yêu em vô lượng mà man dại buồn
Tóc huyền đó lạnh như sương
Mắt huyền đó mộng bình thường không em
Mỗi đêm gió nhớ trăng tìm
Bãi sông triều dậy đi niềm chia phôi
Lòng anh chiếc bóng bên trời
Ôi con sông đó dài trôi lặng lẽ
Tình anh cũng chỉ bơ vơ
Một dòng sông nhỏ mịt mờ bóng sương

MƯA VÀ ĐẤT

Mưa về thành phố rồi đây
Mai sau còn có một ngày trông mưa
Nghe vang tiếng thét trên mùa
Ôi cảnh khô mây cảnh xưa vọng trầm
Đi về trong cõi xa xăm
Ở đây nào biết ta thâm nhớ thương
Dòng sông cũng đã lên đường

Núi xanh xa cũng biệt nguồn hơi mây
Đất đau từng quả bom cay
Lòng đau từ thuở chia tay cuộc tình
Nặng nề một bóng hư linh
Đã nghe, từng thấy màu sinh tử bưng
Chiều nào tiếng quốc lâm chung
Bờ hiu hắt rộng sông trùng điệp dằng
Cõi khô bỗng ứa hai hàng
Dòng xanh bỗng dậy vô vàn điệu ru
Mưa về từ cõi hoang vu
Còn ta từ cõi nào thu mối sầu

TIẾNG QUÊ HƯƠNG

Quê hương tôi ở chốn nào
Phải chăng châu Á buồn đau ngút ngàn
Mẹ hiền sớm chít khăn tang
Màu hoang khói lạnh đồng hoang chiến trường
Núi cao lạnh suốt trời sương
Sông sâu rờn cõi đoạn trường nhân sinh
Tùng niên kỷ vỡ trên mình
Cành đa vẫn rụng mái đình hoang sơ
Một đời tôi mãi bơ vơ
Nhìn sông nước chảy và thơ ấu tàn
Nhìn trời mây trắng đi hoang
Nước ơi có vọng cùng non nổi gì
Quê hương từ dạo phân ly
Tùng đêm... tiếng hát kinh kỳ xót xa

TRỜI MƯA NGHE NHẠC STRAUSS

Trời mưa phố ngủ sương rừng
Dáng em leo lét nửa vầng trăng non
Cây cành trợ nhánh chon von
Rừng xưa chừ cũng mỗi mòn nước sông
Ngày vui vệt nắng xanh hồng
Đêm đi rờn lạnh tiếng cồng thanh thang
Tôi thu mình lắng cung đàn
Chợt mù sương trắng đôi hàng song song
Em vang nức nở giọng đồng
Đôi bờ ngắt lịm theo dòng mưa sa
Hồn rung trên phím tay gà
Dòng sông từ đó chan hòa trong tim

GIỌNG SẦU

Tôi về đây nhớ chiều xanh
Con chim nào hát trên cành khô kia
Dòng sông mấy nhánh chia lià
Đêm thánh phố lại trầm mê giọng đồng
Hát đi em mấy mùa đông
Con chim vẫn hát trong lồng nhân gian
Con chim nhớ mặt trời tàn
Nhớ sương đầu lá đêm vàng trăng rơi
Bây giờ tôi hát cho tôi
Và em sẽ hát cho người ta nghe
Để đêm nào bước chân về
Cô đơn hè phố lòng nghe rã rời
Giọng kia đã mất trong lời
Hồn kia đã lạc cõi đời điêu linh
Thôi em cứ hát cho mình
Đời quay trái đất vô tình tháng năm

BÀN TAY KHÓI THUỐC

Trên tay điều thuốc chưa tàn
Cốc cà phê đắng bàng hoàng vị say
Em rồi cũng vẫn là mây
Anh rồi cũng vẫn là cây trụ cành
Góc bàn đã kín trời xanh
Mời em ướp mộng cùng anh với tình
Dập dờ khói thuốc lên đên
Ta say hồn mộng ta quên cõi đời
Những phiến muộn đó xuôi trôi
Nụ hôn đắm thắm ta vui dẫu buồn
Rồi mai hai đũa mùi hương
Ngắm bàn tay nhớ màu hương đã tàn
Bàn tay khói thuốc đi hoang
Nghe trong tiềm thức mộng còn lao lung

BƯỚC ĐÊM TAN

Lên đây tự xót thương mình
Mùa trôi trên bóng lên đên ngút ngàn
Xóa nhòa từng bước đêm tan
Lòng nghe rã mục niềm hoang dã sầu
Em cười giọng xé canh thâu

Nhung ơi Đà lạt chìm sâu lạnh hồn
Ly cà phê đắng cay hơn
Vì anh đành bỏ suối nguồn ra đi
Vì em mỗi tối trầm mi
Nụ cười để chết từng khi cúi đầu
Hồn anh cũng buốt thương đau
Sương vây bốn ngã làm sao thấy mình

ĐÀ LẠT HAI NGƯỜI

Lạnh rồi Đà lạt thân yêu
Về đây hai đứa tiêu điều khói sương
Những đời thông những con đường
Chập chùng sương phủ từ nguồn hoang sơ
Xót xa từng bước bơ thờ
Đời mình cũng vậy bóng mờ xa xôi
Đi nghe từng-khỏi-rã-rời
Nghịch thơ chưa kết cuộc đời chưa xong
Nhung ơi còn một tấm lòng
Mà bao nhiêu hận trên dòng luân lưu
Mà bao nhiêu bận giã từ
Nhà ga bến vắng hoang vu lạnh lùng
Quê nhà đâu bóng bao dung?
Mến thương đâu kẻ chung cùng tâm tư!
Mai xa thành phố sương mù
Nhớ em một dáng mùa thu úa tàn

SÀU THẾ KỶ

Giữa mùa sông trắng mây lên
Người đi còn nhớ hay quên hỡi người
Ta nằm trong xứ chia phôi
Ngược xuôi khóc mãi cuộc đời khổ đau
Lòng theo đã vụn bến tàu
Mà sao thành phố vẫn sâu trong mi
Làm sao còn nếp xuân thì
Cô đơn lạnh buốt chân đi một mình
Tình yêu trong bóng lênh đênh
Về đâu đây hỡi gập ghềnh đường xa
Hồn quê đổi bóng trăng tà
Mây ơi gió hỡi hồn ta hỏi gì
Một lần đi, những lần đi
Thời gian lịm kín xuân thì đêm đêm
Gió bay trên lá đã mềm

Sương phong chùng cũng động niềm tư lương
Nằm một phương nhớ mười phương
Sao ta chẳng được gió sương bốn mùa
Tắm lòng hạt bụi đong đưa
Sợ mưa sợ nắng buồn chưa hồi người
Vào đời một trái tim cô
Bao phen rách nát nụ cười hồn mang
Ai đâu một tấm lòng vàng
Hai mươi thế kỷ điều tàn rồi chẳng
Người ta đang thoát căn phận
Vấn minh cơ khí giết dần thương yêu
Tương lai vào một buổi chiều
Đời người rồi cũng xế chiều, chao ôi!

TRONG GIÁC KHÔ TÀN

Thôi sương đã ngã bóng chiều
Ngày xuôi đã tịnh như triều đang rung
Cây khô nhánh mọn đi rừng
Tôi nằm nhỏ hẹp nhớ cùng thên thang
Tay thon từng búp khô tàn
Vuốt ve tôi nổi phụ phàng hồi em
Sầu kia đã nặng vai mềm
Nhánh sông buồn lạnh đi niềm luân di
Bây giờ cõi đó đương ly
Bóng xanh màu cỏ còn chi nụ cười
Về đây tỉnh nhỏ quên thôi
Tùng đêm hè phố nào nguôi mộng tàn
Thôi đành cõi đó lang thang
Em đi dáng cũng rợn ngàn thanh âm

NHÌN PHẬN

Mưa trên phố nhỏ giọt buồn
Đất nghe mầm dậy tự nguồn bơ vơ
Năm đây lạnh đã bao giờ
Một hồn thân thể mịt mờ gió sương
Nơi đâu nắng của thiên đường
Ta về ám lại linh hồn hoang liêu
Tàu đi động tiếng chim chiều
Khói mờ ga vắng giọng tiêu trôi sầu
Giật mình chuông gọi canh thâu
Ôi đêm dài đó ngày đâu tuổi đời
Môi nào cũng lạnh như môi

Vẫn em ngày mộng tuổi trôi lạc loài
Xa rồi hạnh phúc tương lai
Bàn tay đó vẫn u hoài nắm tay
Sương khuya lại ướt vai gầy
Đời mòn theo những gót giày phố khuya
Bàn tay năm ngón chia lia
Đưa lên em nhé nhìn kia phận mình

NỖI SÀU VUỐT TÓC

Tóc sầu mấy sợi phân ly
Tay anh còn vuốt nỗi gì chưa tan
Tay em móng nhỏ lụi tàn
Cầm tay anh lại biết còn chi không
Và con mắt đó rờn rờn
Đà hoang vắng lại từ trong cõi nào
Và lòng đó rụng thương đau
Đêm mòn mỗi giấc chiêm bao lạ lùng
Ngủ dài ru mộng bao dung
Tay anh ve vuốt nỗi cùng hoang vu
Ôi em tóc đó sương mù
Hồn anh cũng đã mịt mù khói sương

ÃN ỨC

Chiều xưa phố cũ lạnh đôn
Người đi mây trắng đầu thôn xế tà
Môi mòn gió những lần qua
Nhánh khô tàn đó cũng là mền thương
Đã lâu súng vẫn sa trường
Tàu đi ga vẫn một buồn đơn côi
Cũ rồi câu chuyện chia phôi
Nước sông xanh đó vẫn trôi lặng lẽ
Suốt đời tôi chỉ làm thơ
Buồn không thể nói bây giờ than van

THEO NGUYỄN TRÃI

Bóng sương chìm đó hơi rừng thu phai
Về đây che giấu hình hài
Nằm trong âm mục nghe dài nhân sinh
Thương em rồi lại thương mình
Thương đời rồi lại thương tình phôi pha

Chắc chi thiên hạ người ta
Cũng thương cho một cành hoa héo tàn
Chìm trong dòng sông mê hoang
Nhớ em xuống phố điệu tàn giọng ru

VỀ TRONG GIÓ BỤI

Bây giờ tôi ngủ quên ngày
Phố con đường đó nghe đây tháng năm
Đường đi chừ cũng âm thầm
Hoa xưa tàn mấy độ trâm luân sâu
Thôi đêm lại bóng tan màu
Rừng thương thuở trước núi sầu muôn sau
Đất ơi mộng có uơm vào
Trong ta huyền hoặc cõi nào lưu linh
Ta ơi một kiếp vô hình
Bóng sương màu cỏ nhớ mình khôn nguôi
Mai kia đóm lửa tan rồi
Về trong gió bụi nhớ thời vong lưu

MÀU LƯU LINH

Chim bay tàn bóng xa mù
Thôi sương ở lại đèn bù tuổi tôi
Nằm đây lạnh suốt mặt trời
Hoài thương quá khứ đã ngùi phiêu linh
Phố xưa hồn đắm lệ mình
Sông xưa triều đã lênh đênh mấy mùa
Nghe tàn cõi mộng hoang thừa
Cho chim lại hát trên mùa lang thang
Mắt em hồ vỡ cung tàn
Thôi xuân nào cũng mộng tàn đêm thâu
Ngùi thương bóng nhỏ giọng sầu
Cõi kia cũng quạnh quẽ màu lưu linh

THỨC GIÁC NGHE CHIM

Tôi về hồn lạc trăm phương
Trái tim vọng niệm lời buồn lên mi
Xa rồi những mộng cuồng si
Bờ xưa sông vẫn dòng đi lặng lẽ
Đâu hoài tuổi dại ngây thơ
Ngày vô định cũng xa mờ hư không

Con chim từ bỏ ruộng đồng
Là thoi cánh nhỏ chập chùng sương vây
Là thoi nắng ủa ngàn cây
Ngủ nghe tiếng hót của ngày sơ khai
Cánh mềm đã nặng trưng lai
Thì bay cho hết chiều phai đương tàn
Thì về mươi nẻo không gian
Nhìn xuân tuổi rụng sương ngàn lạnh căm

SẼ LẠNH CỐI NÀO

Giờ đây sẽ lạnh cõi nào
Khi đêm từng sợi lặn vào âm dương
Khi em góc phố giọng buồn
Khởi lên từ cõi điên-cuồng-thanh-âm
Nghe gì suối của ngàn năm
Trăng từ nguyên thủy vẫn trầm sông đi
Và bên bãi cát trường kỳ
Dấu chân em sẽ còn gì nữa đâu
Và con mắt đó rợn sâu
Một lần nhìn đủ muôn sau lạnh lùng
Thôi về phố nhỏ bao dung
Đêm đo ánh sáng đang dưng ga con
Đêm đo từng khối môi mòn
Thấy linh hồn đó đang còn vong lưu

MẶN NỒNG

Em đi tóc cũng như rừng
Ngày khu phố đó mịt mù bóng tắm
Vai nghiêng những bước âm thầm
Hoang chiều đã gọi chuông trầm lạnh tanh
Đèn trong ánh mắt tan tành
Nhìn nhau rồi chỉ lặng thinh cúi đầu
Quay về soi bóng dòng sâu
Nước kia cứ chảy về đâu - biết gì?
Bỗng nhiên lệ ướt tràn mi
Sông đêm nào đó vẫn đi buồn buồn
Nước trôi nước có về nguồn
Và đôi bờ bên có thường nhớ nhau
Chiều nay chẳng biết vì đâu
Hai dòng nước mắt chìm sâu mặn nồng

HOÀI NIỆM

Tôi nằm giữa mộng xanh rừng
Chiếu chần nghe đã dậy cùng than van
Thủa nào xuân thắm chưa tàn
Thủa em còn biết điểm trang linh hồn
Đời hiền như cỏ xanh thôn
Tôi em về giữa nụ hôn ái tình
Tháng ngày êm ả lênh đênh
Như mây trăm tịnh trôi trên cõi đời
Bồng trời thế kỷ dâng sôi
Về đây phố nhỏ du lời lang thang
Súng gươm nào mãi cơ hàn
Yêu em từ đó thấy tràn ưu tư

TINH THỂ HỒNG

Ngày mai lên chuyến xe về
Phương nao trời đã bốn bề gió giông
Yêu em tình mãi vun trồng
Vườn xưa con nhện giăng hồng sợi tơ
Bây giờ con nhện là thơ
Thơ đan chằng kín tự giờ luân di
Tự giờ đất hiện chu kỳ
Nghìn phương hướng vọng hồn Di Lạc bùng
Chiến trường ôi lửa mê cung
Tim em cũng cháy trong cùng tận đau
Tình anh cũng giá như màu
Sương kia từng lạnh trên sầu biển đông
Quê hương một đốm lửa hồng
Làm sao sưởi ấm cõi lòng Mẹ, Cha
Tôi về vun xới vườn hoa
Cho em là gái Biên hòa, Hàm tân
Cho tôi là kẻ cô thân
Nằm đây gởi mộng dậy ngàn sương xanh

NHẬP ĐỊNH

Về đây trăm túy mạn nồng
Phiêu du từng chuyến thoi lòng lắng nghe
Về đây bụi khói tàu xe
Chân đi hồn lạc tiếng ve hạ tàn
Về đây nghìn cõi âm vang
Đêm sâu rừng ruộng vui tan cuộc nào

Về đây ngắm cõi gầy hao
Vuốt ve ôi tóc cũng sâu suối ngàn
Về đây tự hỏi dung nhan
Cõi kia cảnh lạnh đi tàn hoang vu
Ôi nghìn năm trắng sương mù
Một người úp mặt trả thù thiên cơ

ĐỒNG VỌNG

Về đây đá núi ngủ buồn
Cỏ ngu ngơ động cánh chuồn chuồn bay
Về đây ngắm lại bàn tay
Ngón dài ngón ngắn có ngày có đêm
Lâu rồi có phải không em
Tình yêu đó cũng hao mềm như sương
Em đi lạnh lẽo trên đường
Bước chân thon có gọi nguồn siêu sinh
Có vang từ cõi vô hình
Nhịp luân trầm vọng thanh bình biệt chia
Giờ đây đồng vọng bốn bề
Từ Phi, Á đến ta về Thiên thu!

Mục lục: 1.Nhớ Nguyễn Du/ 2.Phương Trời Lưu Viễn/ 3. Cát Và Sông/ 4.Bài Vỡ Lòng/
5.Trong Giọt Sương Tan/ 6. Bóng Sương/ 7.Mưa Và Đất/ 8.Tiếng Quê Hương/ 9.Trời
Mưa Nghe Nhạc Strauss/ 10. Giọng Sầu/ 11. Bàn Tay Khói Thuốc/ 12. Bước Đên Tan/
13. Đà Lạt Hai Người/ 14.Sầu Thế Kỷ/ 15. Trong Giác Khô Tàn/ 16. Nhìn Phận/ 17. Nỗi
Sầu Vuốt Tóc/ 18. Ấn Úc/ 19. Theo Nguyễn Trãi/ 20. Về Trong Gió Bụi/ 21.Màu Lưu
Linh/ 22. Thức Giác Nghe Chim/ 23. Sẻ Lạnh Cõi Nào/ 24.Mặn Nồng/ 25.Hoài Niệm/
26. Tinh Thể Hồng/ 27. Nhập Định/ 28.Đồng Vọng. Mục Lục.

(bản đánh máy gởi từ Sài Gòn của nhà thơ Hà Nguyên Dũng)